

Oratio anniversaria in theatro Collegii Regalis Medicorum Londinensium ex Harvaei instituto habita die xviii Octobris, 1764.

Contributors

Cadogan, William, 1711-1797.

Publication/Creation

Londini : prostat venalis apud J. Whiston, & B. White, in Fleet-Street, MDCCLXIV. [1764]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/a82kwyg8>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

O R A T I O
A N N I V E R S A R I A
In T H E A T R O
C O L L E G I I R E G A L I S
M E D I C O R U M L O N D I N E N S I U M
E X
H A R V Æ I I N S T I T U T O
H A B I T A

DIE XVIII OCTOBRIS, 1764.

L O N D I N I :

Prostat venalis apud J. WHISTON, & B. WHITE,
in Fleet-Street. MDCCLXIV.

O R A T I O

A N N I V E R S A R I A

I N T H E A T R O

C O L L E G I I R E G I A L I S

M E D I C O R U M L O N D I N I E N S I U M

E T

H A R V E I I N S T I T U T O

H A B I T A

D I E XII. OCTOBRI S. 1764.

L O N D I N I A

Printed by J. White, at the Theatre Royal, in Fleet Street. MDCCLXIV.

VIRO DIGNISSIMO
GULIELMO BATTIE, M. D.
P R Æ S I D I,
SOCIISQUE ORNATISSIMIS
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIIUM,

HANC
ORATIUNCULAM
ILLORUM HORTATU EDITAM,

D. D. D.

GULIELMUS CADOGAN.

VIRO DIGNISSIMO

GUILLIAMS BAYLY, M.D.

P. R. A. S. I. D. A.

SOCIISQUE ORNATISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS

HANC

ORATIONEM

ILLORUM HORTATU EDITAM

D. D. D.

GUILLIAMS BAYLY

O R A T I O
A N N I V E R S A R I A
In T H E A T R O

COLLEGII REGALIS MEDICORUM
Londinensium, &c.

Celeberrimos viros laudare, qui de arte suâ, de literarum republicâ, de genere humano bene & præclare merendo, sui memores fecere posteros; magnum opus omnino & arduum est: at, si digne fiat, perjucundum. Ingenuis omnibus dulce est laudare; alienâ famâ gaudent boni, instrui se sentiunt, & ad similes labores & æmula studia honestissimo certamine accenduntur. Hic verus historiæ finis, hos fructus fert magnarum rerum commemoratio, scilicet ut præterita ad futuram gloriam urgeat. Hoc vestrum est in anniversaria virorum illustrium concelebratione laudabile propositum, cum id quod quâque personâ dignum est, eâ, quâ par est, observantiâ, fide & facundiâ dicitur. Id

muneris mihi, nec viribus, nec verbis, nec fanitate corporis apto & valenti, designatum esse, miror & perhorresco; in tantâ & tam honoratâ doctissimorum virorum frequentiâ, qui ex abundanti ingenio & conditissimâ eloquentiâ, melius, plenius, nullo labore explevissent. Sic vultis, auditores dignissimi, atque ut me vobis morigerum præstarem, & honestè fungerer officio meo; utcunque repetitum, utcunque difficile novos in trito campo flores decerpere, indulgentiæ vestræ confisus, ex animo me ad datum munus pensumque revocabo.

Sic constitutus a Deo Opt. Max. videtur ordo rerum, ut nihil terrestris stabile sit, nihil humani permanens; sed ut lex omnium foret, nasci, labi, fluere; artes & imperia pari progressu incedere, iisdem auspiciis surgere, communi clade perire. Hæc ita esse, plurimarum gentium historia docet; sed magno & memorabili exemplo est imperium Romanum, quo soluto unâ artes, ad summum elatæ, perierunt omnes: & crassa ignorantia, barbaries fœda, & cæca sine mente religio diu terris incubuerunt: nullum jus nec jurisprudentia, nec urbanitas, nec caritas, nec humanitas apud homines, ferarum more affuetos pugnare & rapto in diem vivere: obrutæ jacent artes, cum veterum scriptis, marmoribus, tabulis, signis, omnibus quæ vitam humanam & ornant & nobilitant communi ruinâ sepultæ jacent.

Corruit imperium Romanum, stetit quidem Roma & stat adhuc; sed non qualis erat: non Roma libera,
fons

ons ingeniorum, heroum fœcunda mater. Stat nomine, non re; trifte mutabilis fortunæ monumentum, duram ut vice fuâ ferviret servitutem, atque ut Hadrianos novos, & Cæsares non suos miraretur & formidaret.

Corruit imperium Romanum & ab stirpe interiit. At vero artes immortales, æterna scientiarum semina, mille annos sepultæ tandem resurrexere. Simul omnia in melius mutari, mansuescere animi, emolliri mores, sua bona scire & consulere cœperunt homines, principes protegebant artes, artesque vicissim ornabant principes: tali auxilio & patrocinio florebant omnia, rura gaudebant vomere, commercio urbes, & abundantia & pulchritudine suâ tellus luxuriabat.

Renascentibus undique literis, quanta Britannia nostræ felicitas! quanta superbia! tot tantosque suos habuisse in omni genere, qui primas tulerunt partes palmamque reportarunt. Physica tota nostra est, & quicquid sani habet metaphysica; harum enim scientiarum patres & principes Verulamii, Boylei, Newtones, Lockii vix alibi reperiuntur.

Quod suos verè illustres jactet Britannia, medico, fundatori vestro Linacro debetur; nam primus ille literas agresti patriæ intulit. Ante eum vix ulla sunt aut doctrinæ, aut sapientiæ, aut sensus communis in his regionibus vestigia; vel si qua fuerat philosophia, ea omnis cum Aristotele apud Arabes exulabat. Sed

ille naturâ & ingenio suo edoctus, obscurâ in nocte aliquid veri vidit, amavit, coluit; &, amotis ignorantiae & erroris rudibus, viam patefecit, & ad veram philosophiam naturamque ipsam ducentem monstravit. Hic vir, hic est, qui naturâ admirabili, studio & labore & patientiâ incredibili; vigiliis & peregrinationibus, musas omnes severiores felicissime coluit. qui, cum neminem quem præceptorem adiret, domi invenisset, nec eas artes quas discere flagravat, haurire potuit, in Italiam se transtulit; ibique optimorum consilio, amicitia & consuetudine animum disciplinis omnibus exercuit, omneque quod erat aut doctrinae aut scientiae in illâ sede & magistrâ studiorum complexus, in patriae sinum reportavit, suosque novis artibus & scientiis ante inauditis locupletavit. Hic est, qui cum viderit medicinam incultam & squalidam ad tabernas, in foro & in triviis nundinantem, & vilia popello vendentem; sustulit, excoluit, adornavit, a maiorum consortio & improbâ empiricorum consuetudine dissociavit, & inter primores & principes pristina & debita cum dignitate locavit. Quantus honor primis in omni arte debetur inventoribus, tanto efferendus est Linacrus: primus ille grammaticam, tunc temporis aut neglectam aut parum cognitam docuit, artium primam reputans, & ipsius sapientiae fontem. quis enim aliquid boni noverit, aut e vulgo hominum evaserit, nisi qui prius bene & pure loqui & dicere

5

&

& scribere probe didicisset? De emendatâ structurâ Latini sermonis scripsit, & præceptis & exemplo, corruptam & depravatam in pristinam puritatem atque elegantiam vindicavit. Doctus ille sermones utriusque linguæ Galeni libros, tantâ fide, tantâ luce, tanto nitore reddidit, ut melius Latinè quam antea Græcè loquerentur. Eiusdem operâ, teste Erasmo*, Aristoteles Latinè legitur, ut, licet Atticus, vix in suo sermone parem habeat gratiam. Fuerant illi permulta in scriniis utilissima, quibus studiosorum animos allicere & fovere studebat, sed non nisi limatiora quædam in lucem edere ausus est. Tam cautus, modestus, & exquisitus fuit, ut dum omnibus aliis docendo placuit, sibi soli non satisfecerit. Toto vitæ decursu, qui & studiorum idem fuit, quot ardua non ille superavit! quot dura non perfregit! quot aspera non complanavit! ut artes omnes ubicunque renascentes fideliter disceret, & pro fundamento medicinæ novæ, naturalis, rationalis superstruendæ poneret. Quod tot & tanta successores ejus proximi fecerunt, sua laus est; primus ille perrupit tenebras, illi luce novâ gaudentes, talia detexerunt & demonstrarunt, quæ genti medicæ gloriæ erunt in æternum mansuræ. His monumentis vir ille salutis publicæ consuluit, patriam ornavit, & rempublicam vestram nomenque suum æter-

* Hoc opus in publicum non prodiit, nec constat clarissimum Linacrum perfecisse.

nitati consecravit. Gaudete, vos, quos civitate suâ honestari voluit, quos virtutum suarum, nec vanâ spe, heredes expectavit, tamque ornato excellentique viro & fundatore capite superbiam.

Quin & hoc quoque Linacri laudibus summo jure apponendum, quod cum noverit quam parum valet vita brevis unius hominis ad artes erigendas, non nisi conjuncto multorum & successivo studio, labore, & patrocinio ad perfectionem promovendas, ille optimos quosque illius ætatis in auxilium vocavit, amicitiae fœdere & unito proposito consilio adjunxit sibi; ne felicissimis auspiciis susceptum opus, artesque novissimè natæ, cum primo instauratore deficerent, deficientibus dignis successoribus. Nonnulli fuerunt inter hos clari & insignes viri, qui, quisque suum contulerunt. Sed primus inter omnes emicuit Johannes Caius, dignus qui pari honore incederet, atque amicitiam dextramque Linacri teneret, qui ad ipsius exemplar formatus, eodem amore scientiarum captus, similem sibi vitæ studiorumque rationem instituit; æquali industriâ, ardore, peregrinatione, & successu, æqualem gloriam adeptus, ab eruditis omnibus Linacrus alter non immerito dictus est. Nec erat, quod uter comparatione aut perderet aut erubesceret; cum enim magno amborum honori, alter ex alterius laude partem, uterque autem suam totam haberet; uterque in eodem studiorum & gloriæ curriculo certavit, & cum jam pal-

mam

mam acceperat Linacrus, e carceribus exiens Caius
 passibus æquis præcursorem secutus eandem coronam
 obtinuit. Ille in inculto & derelicto solo sevit, cum
 jam flos veteris ubertatis exaruit; sed aliquos cepit
 fructus. Hic alterius labores lucro vertens, & agrum
 altius exarando cumulationem messis consecutus est.
 Cum enim Galeni libros quos vehementer admiratus
 est, intentâ & docili mente evolvisset, tanto anatomiae
 excolendae ardore correptus est, ut huic labori totum
 se dederit; nec iis, quæ ex illius scriptis didicerat,
 contentus, ultiores progressus fecit, de suo nova &
 utilia addidit. Ab optimis magistris institutus, a fa-
 miliaribus Columbo & Vesalio incitatus & adjutus,
 præcipuè autem observationibus propriis instructus,
 quas in cadaveribus secandis diu multumque exerci-
 tatus fecerat, his suppetiis præparatus & operi aptior
 factus, commentaria in ejusdem Galeni libros scripsit,
 quædam loca, a Vesalio male intellecta, vindicavit,
 corrupta restituit, obscura illustravit. Domum tandem
 reversus, hanc arte egregiè pollens, prælectiones ana-
 tomicas apud chirurgos instituit, quos summo dolore
 cultrum temerariâ & imperitâ manu tractantes vide-
 rat, humanæ fortis miseritus, nec olei nec operæ
 parcus, ignaros patienter docuit, nonnullosque ad
 ulteriorem artis necessariæ culturam excitavit. Quæ
 hoc fonte derivata felici & rapido decursu per patriam
 fluxit. Nil opus est laudibus ejus inhærere, hoc unum
 memoriæ

memoriæ vestræ commendare velim. Anatomiam scilicet non e chirurgorum officinis, sed ex Academiæ spatiis, liberali culturâ, medico præmonstrante, exiisse. Cætera, clarissimi viri historiam, mores, virtutes, novistis omnes, novit & gaudet Cantabrigia alumno & fundatore suo, quæ vobiscum & literatis omnibus, donec erunt artes, aut manebit pietas, nomen ejus resonabit.

Ut Linacro Caium, sic Caio Harvæum debemus. Harvæi nomine audito, quis primis literulis eruditus, quis philosophiæ colore vel levissimo tinctus, qui non toto pectore exultat, qui non gratissimâ ingenii virtutumque suarum recordatione lætus, & famam ejus & triumphos celebrare gestiât? O Harvæe! magnum medicinæ lumen, Angliæ decus & orbis literarii delicia! omni ore decantate, omni corde dilecte, necdum fatis pro meritis tuis laudate, sit mihi fas vocem attollere, canentium choro immisceri, floresque novos insigni coronæ tuæ innectere. Tu, Moses alter, veros vitæ salutisque fontes reclusisti, illibatos ante te. Tu nova miracula attonito & invidenti mundo pandisti, iniquo sæculo, pro more sæculorum omnium, nequicquam dubitante, obtrectante, reclamante. Tu, invidiâ, contumeliâ, vituperatione omnique obice major, lucem in tenebris ostendere pergebas, & cæcis dedisti videre: famæ & fortunæ securus, hoc unicum, pro summo tuo erga homines immerentes amore & caritate,

caritate sollicitus curans, ut veritas illa circumacti sanguinis, quasi cœlitus tibi soli dilapsa, ad commune bonum, doctrinæ solatium, & generis humani salutem prodiret & extra omnem dubitationis aleam eluceret. Hoc tibi vivo videntique contigit, hanc accepisti laboris & ingenii mercedem, malevolis omnibus frustra adversantibus, prævaluit tandem demonstrata veritas, in omne ævum duratura. En vero invidiam hominum & malignitatem! cum jam sublatum est omne dubium, & meridiano sole clarius vis veri irradiavit; illi ipsi qui aut dubitaverant aut negaverant, & totis viribus contra famam tuam insurrexerant, irâ & odio prosequentes & quasi mordicus divellere conantes ab omni munimento pulsi & fugati, nihil novi esse prædicant, sed rem jam notam te tradidisse; ægrè ferentes unius Angli gloriam, quâ multos inclarescere posse crediderunt, divisam volebant, & Paulo & Vesalio & Serveto aliisque magnam reperti partem tribuere studebant. Nonnulli eâdem acti invidiâ antiquitatem altius explorantes, & Galeno, & Hippocrati, & ipsi Homero innotuisse contendebant, inventâ voce aut Græcâ aut Latinâ, periodum, circuitum aut ejusmodi aliquid sonante: Euge! clamabant illustres hi veteres circulationem sanguinis intellexerunt. proh vanitas! An illi qui cordis usum & arteriarum, qui secretiones omnes, & nutritionem & incrementum corporis ignorabant, qui omnia in

C

animale

animale per facultates quasdam, per divinum aliquod ignotum movens fieri docebant; qui denique physiologica omnia præter nexum & posituram partium omnino nesciebant; an illi quidquam de vero sanguinis circuitu subolfacti sunt? imo nec in somniis. Præterea, res nunc omnibus patefacta talis apparet, quæ non partim conspicienda; sed totam sciri, vel penitus nesciri, necesse est. aliquem enim humorem in corpore moveri, quin omnes moveantur, impossibile videtur. Satis est argumenti, his sedulo perpensis, candidi bonique omnes certiores facti, justitiam moniti, famam eam, quæ vivo negata est, cineri tuo sinceram & indivisam, æquiores dabunt.

Cætera illa, quæ de generatione animalium edidit, & plurima alia, quæ scripsit, alia meditatus est Harvæus, ingeniosa sane & præclara, quibus vulgus hominum magnos ad honores succrescere potuerunt, vix memorarem; nisi quod hoc quoque commonstrare valerent, scilicet, quod non casu, non fortunæ ictu felici, velut alia, utilia quædam, alia perniciofa detecta sunt, magnum ejus inventum effulsit; sed ille præstantissimum ingenium contulerat ad summam rerum anatomicarum & perfectam physiologiæ scientiam, & postquam longo labore & studio veteres thesauros, & quicquid erat recentioris doctrinæ frustra perscrutatus est; solo tandem acri suo judicio & oculatæ mentis acie arcanum hoc naturæ penetravit & intellexit.

Restat

Restat de virtutibus, de benevolentia, de beneficiis Harvæi dicendum; ille enim gravioribus artibus decus omne virtutis summâ cum suavitate morum junxit. Hæc omnia impari calamo leviter tantum attingo, vati futuro cedens, cui dederit natura dulciora & digniora loqui. Sed officium, sed pietas ipsa monet ne tanta omnino immemor & ingratus præterirem. Quo ille spiritu vere philosophico contumelias tulit, patientiâ vicit? quâ animi propensitate vos vestraque amplexus est? quâ munificentia ædes vestras adauxit & ornavit, Senaculum & Musæum de suo nomine, condidit, Bibliothecam instruxit & locupletavit? quâ benignitate & amore pio omne quod longo labore & perenni studio excuderat, prælectionibus suis studiosis omnibus communicavit? quam sæpe comitiis interfuit præceptor, fautor, patronus; conviviiis, comes jucundus, conviva facetus? extremo tandem spiritu octogenarius senex vobis fausta omnia precatus, fundumque laremque, vivus adhuc, prosperitati gaudiisque vestris in æternum consecravit.

Proximus in famæ curriculo sequitur Sydenhamus, vir bonus, si quis alius, & fidelis, non solum ad summa doctrinæ natus & eruditus; sed, quod nomen ejus meliori notâ distinguit, ad optimam illam & optatiorem medicinæ partem depurandam, ulterius provehendam & comprobendam, veram scilicet & naturalem medendi artem. Mos vitiosus fuit illius ætatis

vanis opinionum commentis indulgere, prout hypothesis hæc vel illa, mirâ cerebri fertilitate ficta atque excogitata in vertiginem rapuit summos viros. Hic Harvæi reperto abusus, transfundendi sanguinis ab uno animale in alterum ideâ delirabat. Ille mirabilibus Chemiæ captus, omnia per Chemiam fieri, & mixturis quibusdam ab illâ arte petitis cruorem humanum, forsan in usum transfusionis, componere volebat. Ad hunc modum errores humani infinitâ mole ac numero, aucti & coacervati sunt. Imaginatio male fœcunda productione malorum luxuriabat, librorum turba in sylvam immensam excrevit, longèque a veritate & simplici naturâ præoccupatam multorum judicium deflectebat. Hinc ortæ hypotheses, systemata, subtilitates philosophicæ quasi ab alembico destillabant, & funestissimo successu in medicinam inductæ sunt. Atqui non sic Sydenhamus corio humano ludebat, nec vanis figmentis fucum sibi aliisque fecit; sed contra hos omnes insurgens phantasiæ errores, praxi suæ insuper struendæ solidam atque inconcussam substernens basin, exercitio & usu, diligenti & accuratâ morborum observatione salutiferæ artis suæ incremento studuit, ad summum fastigium evexit, & symptomatum omnium, vel minimorum, modo certo constarent, fideli historiâ bono publico & posterorum memoriæ benevolè mandavit. Vigilatis ejus laboribus nemo specie recti decipitur aut avius deducitur,

deducitur, sed accurata & elegans rerum narratio, verum simplex & incorrupta fides ubique nitent, & promissis suis, & votis omnium abunde respondent. Febres, mortis prænuntias, sæpe etiam agente naturâ salutis instrumenta, nemo clarius perspexit & explicuit; omnes ad certas & definitas species retulit, quique notas diagnosticas & characteres suos impressit; ad anni temperiem & constitutionem revocavit: desideratum opus! quantum hinc juvaminis ægri capiant? quantum fructus studiosi? quibus libri ejus usus & experientiæ, magistrorum omnium præcepta exsuperantis, locum teneant, quique sic instructi artem exerceant quasi jamdudum in ægrotantium curâ versati. Quare vivit adhuc Sydenhamus, vivit post funera, non solum vitæ scriptorumque famâ perenni, sed utilitate & beneficiis nunc acceptis, & semper accipiendis; quibus adhuc ægrotantium malis interesse & consulere videtur, medicus, & opitulator vel in terrâ defossus.

Duobus his quasi medicinæ columnis, majorem aut præstantiorem frustra quis quænaverit. Fuere tamen alii valde probati viri, & nomine & memoriâ digni, qui in ærarium commune sua contulerunt. Quorum e numero evocare licebit Willisium & Glissonem, hunc hepatis structurâ & usu illustratis, illum cerebri compage patefactâ celebrem; sed nefas esset Lowerum oblivisci, qui cor, nobile viscus, primum

num natum & ultimum moriens, exploravit, ejusque actionem & fabricam penitus perspexit & explanavit, & Harvæi doctrinam, si quo indigere potuit, testimonio novo stabilivit.

Venimus fere ad nostra tempora, & ecce ante oculos, vir omni vitâ atque victu excultus atque expolitus; non imperitæ turbæ suffragiis, non populi stulto clamore evectus, sed eruditæ civitatis judicio probatus, Johannes Freindus. Qui & excelso ingenio, & flagranti studio, & doctus a puero summa omnia petivit atque permenfus est. Non humi contentus cum mediocribus reptare, qui quicquid habent aut loci aut momenti, id ex arte suâ & ordine derivatum tenent. Ille arti dignitatem contulit, & alas & animum in altum intendit, nec secundus in primo loco, sed inter primos eminere. In senatu orator gravis & fortis & in optimis rebus constantissimus. In arte suâ medicus, ut neminem superiorem, paucissimos certe pares haberet. Mirum sane unde tot virtutes & specie dispares, quæ disciplinam cultumque diversum sibi vindicare videntur, tantâ prudentiâ conjunxit. Sed illi artium liberalium universâ intelligentiâ claro & perfectô, nihil erat quod in quamlibet arenam descendere metueret. Nullum tempus illi unquam vacabat aut a publicis negotiis, aut a studiis domesticis, aut a scribendo aut a cogitando, ut musas ornatiores invitaret & ad se alliceret. Res asperas philosophiæ & medicinæ tam casti-

castigatâ, & quantum hodierno licet classicâ elegantia tractavit, ut scriptis ejus quæ veram sapiunt antiquitatem, nec sententia, nec verbum non Romæ tritum illapsum videatur. Neque id ipsum elaboravit, tam leporis causâ, quam ponderis, quod elegans verborum delectus & constructio impertit rebus adeo. illo docente delectamur, ut cum antiquorum optimis versari videamur. Qui, utcunque in rebus physicis minus rectè judicabant, soli sunt elegantiarum arbitri, & recogniti facundiæ magistri.

Huic illustri viro præmaturâ morte abrepto successit alius & idem illustris & elegans, musarum comes, deliciæ vestræ, Pellettus, eximiis naturæ dotibus ornatus, liberali culturâ expolitis, aptum sese natum ad omnem vitæ dulcedinem monstravit. Comis, urbanus, facetus, æqui amans, carus amicis, desideratus omnibus. O invidenda fortuna! O fortunate nimium! cui datum est & modicas opes possidere, lautiores contemnere; per amœna literarum peragrarè, grata omnia in transcurso delibare, acerba respuere. Illi concessum est, medicinæ studio naturæ mirabilia pandentis mentem animumque locupletasse, ingrata exercitii, hominum ineptias & injurias, quæ nobis devorandæ sunt, ingenuo liberoque fastidio rejecisse. Stultitiâ tandem & molestiis sæculi lassatus ad limen musarum & otii se recepit, rure suo, & tranquillæ vitæ gaudiis contentus & felix, placidos dies noctesque

que cum somno egit, posthabitis divitiis operosioribus.

Iniquissimum certe foret Pelletti nomine memorato, Plumtræum suum insalutatum præterire; amicum, studiorumque & vitæ comitem, cui & præclarum ingenium; plurimæ, eæque non vulgares literæ, virtutes similes, eademque ad ornatum copia. Cui nihil non amabilis aut decori aderat, nihil humani defuit; benevolus, candidus, officiosus, amicissimus vixit. optimi mores ornabant virum, summa intelligentia medicum. Quanto judicio redundantem expurgavit pharmacopœam, inconditasque & absurdas medicamentorum formulas, quibus obruta est medicina, & omne præter remedium inerat, ad simplicem atque utilem elegantiam revocavit? quâ fide & honore præfidis munus explevit, quâ dignitate sustinuit? Testes Vos estis, meministis enim, adhuc cari capitis desiderio perculsi, quâ festivitate lætus, cathedram conscendit, atque jocos & sales & hilaritatem undequâque spargebat, quam nihil non faceti atque exornati exhibat ex ore!

Ingenuis his clarisque viris non immerito numeratur Jurinus, nec enim facile quem dixerim plus studii quam illum ad omnes bonarum artium disciplinas adhibuisse, aut majorem geometriæ rerumque physicarum scientiæ laudem esse consecutum. bonis his initiis, solidissimis superstruendæ medicinæ fundamentis orsus, subito

subito ad artis summum elatus inter peritissimos primas tulit. Quod vero illi magnum, generique humano felix faustumque fuit, nova illa est & nunquam fatis admiranda, quâ medicinæ vires auxit & gloriam, prophylaxis variolarum insitiva, ejus potissimum consiliis atque experimentis comprobata &, favente Deo, ad exoptatissimum finem perducta. Quantum boni salutifero ab hoc artificio profluxerit, millia illa hominum morte redemptorum eloquantur. Atqui vero non omnis hæc gloria Jurino concedenda est; neque ego is sum qui falsis & fucatis & sepulcrali adulatione quemquam ornare studerem, nec alienis honoribus illi opus est qui resplendet suis. hoc suum totum non est, sed alias allatum. multum vero illi debetur, quod pro salute publicâ tanto in discrimine periclitari famam ausus est, cum spes boni exitus incerta admodum adhuc & dubia vacillaret. quid enim existimandum erat de barbarorum illorum more, aut quis crederet aliquid ad imitandum ab iis afferri posse qui filiarum suarum pulcritudinem atque pudicitiam, vendunt, emunt, pretio negotiantur; & vitas hominum, vel suorum, parum ducentes eo animo hoc fecerunt, ut mercaturæ suæ consulere, & puellarum facies in vado collocarent? Suum cuique tribuatur, & fiat justitia nobilissimæ scæminæ novissimè in hoc congressu justissimis præconiis celebratæ, cujus acri judicio & eruditæ observationi salutaris hæc methodus debetur.

Illa est, quæ naturæ dotibus & cultissimâ mente eximia, quam musæ gratiæque omnes molli fovebant sinu, suamque vindicabant, illa vel e barbarorum sæce hoc utilissimum discere atque haurire potuit. atque domum redux augustissimæ reginæ, piæ memoriæ, Carolinæ tantâ fide & commendatione communicavit; ut illa, eruditissima ipsa, quæ literarum omnium artiumque laudatarum & cultrix fuit & patrona, utilitate rei insignis perculsa, statim periculum faciendum jussit, quo probè & bonis avibus factò, regiam sobolem operationi committere non pertimuit. Tantis auspiciis commendatam atque sancitam felicissimoque exitu comprobata rem, nil mirum per patriam populumque fluxisse. Si qui sunt, iique sese doctos professi, qui tantum beneficium mortalibus invidentes, perstringere atque sufflaminare conantur; lugendi fane potius quam cum iis ineundæ controversiæ digni videntur. Quid si hinc inde unus e mille perit eorum qui spontaneo morbo perituri essent? id maximè imperitorum ægros tractantium inscitiae imputandum; qui, importunâ suâ, sæpe nocivâ, semper officiosâ nimis medicatione multos in discrimen vitæ conjiciunt. quandoquidem, non inexpertus loquor, res aliter fere omni periculo vacaret. Dolendum fane, si ars benefica exoleseat unquam, id potissimum futurum, non defectu rei, sed quod popularis auræ arbitrio iis tractanda conceditur, in quibus, si quid inciderit dubii, nullum

nullum est auxilium, & quod medicorum munus est, vix amplius medicis obeundum.

Sed unde abii redeo, ne locus hic diesque curialis virtutis laudibus sacri, ingrato culpandi officio profanarentur; atque ut hoc peccatum bene redimam, ad tuas laudes festino, si tenus conscendere concedatur, consummatissime Meadi. Tu cursu magno ferebaris; tibi magni honores debentur: fin vero majora cupienti conatus impar defecerit & tantâ de spe decidero, æqui boni consulas optimo animo factum. non enim cuivis de te digna loqui datum est, nec laudando plusquam imitando assequimur. Tibi naturæ donis accumulato acerrimis studiis & liberali disciplinâ excultis atque ampliatis, iisque artibus & scientiis, quæ sunt ingenuo liberoque dignæ perpolito, & in omni parte humanitatis perfectô, Tibi tanta est ad ornatum ubertas, ut quid mirer magis, aut unde ordiar incertus hæream. siue enim ingenium, studia, mores complector; siue florentem juvenem, avide doctrinæ fontes haurientem; siue togatum gravem & medicum maturitate judicii, scientiâ & famâ valentem; siue senem præcipientem & monentem; Tu es unus profecto qui tantâ præstas in omni ætate excellentiâ, ut cæteris vix ullam laudem reliqueris. in adolescentiæ tuæ primitiis quanta sæcunditas, quæ deinde sagacitas in iis, quæ sese nimium profuderant revocandis; in ultimo tuo illo labore quam præclarum dedisti exemplum

manentis ingenii senibus manente studio & industriâ.
 His naturæ artisque muneribus fortuna junxit sua;
 Tibi dedit & opes & artem fruendi. Tibi contigit
 principibus placuisse, cum magnis vixisse, & in flore
 & robore civium summâ cum dignitate & gratiâ ver-
 sato fuisse, totius longævæ vitæ splendore & magnifi-
 centiâ raroque eo urbanitatis colore distincto, hono-
 rato atque eminenti. Quæ tibi illa domus! quibus
 monumentis instructa penetralia! quicquid rarioris
 erudita reposuerat antiquitas, quicquid exquisiti re-
 centiores artes excuderant, tibi cessit in ædis aut bibli-
 othecæ ornamentum. qualis ibi amicorum congressus!
 doctrinæ commercium! gratum quippe hospitibus
 musis domicilium, ubi tanta & tam exquisita enitebat
 literariæ suppellectilis abundantia. Tua apud externos
 pervolgata fama patriæ gloriam sustinuit, nullus ad-
 vena doctus aut boni nominis huc appulit, quin te
 quæssiverit, te salutatum venerit, nec fructuoso itinere
 rediturus nisi te frequentato rediisset. Quo Tu sancto
 hospitio juniores tuæ gentis excepisti! dictis amicis
 affatus es, quibus hortatibus recreasti, atque animos
 incendiisti; quâ benignitate paternâ eorum famæ &
 commodo consulisti! Te vicissim amore pio pro-
 sequimur, magistrum colimus, patrem veneramur.
 Quare dilectum caput cingimus hederâ, ambabus ulnis
 genua amplectimur. nomen tuum imagine marmoreâ
 perennius, præcordiis inscriptum manebit, ultimis
 nepotibus

nepotibus descendet, eorum laudibus adaugendum, velut amnis immensus quo longiore fluit itinere, eo plures accipit tributarias aquas.

Ultimo jam loco, sed non ultimâ laude memorandus est, ingenio atque arte valens & habilis Letherlandus. quem omnes novimus doctum, candidum & sincerum. doctrinæ insatiabilis, tamque avidus excolendæ mentis fuit, ut corporis vires neglexerit. aliorum sanitati studiose invigilando, suæ nimis securus, adversâ valetudine continuo luctatus est. diuturnos dolores & tædia patientiâ & fortitudine incredibili sustinuit; nec studia remisit, donec tantis malis fractus & absumptus mortem obierit philosophorum.

Restat adhuc inani laude cumulandus optimâ indole & maximâ spe juvenis, acerbâ morte novissimè abreptus Woollastonius, cui nullus animi defuit aut vigor aut virtus, & sic meritum erat suum ut matura præmia accepisset; illi astant & opes & honores & jam famæ patebat via. Quis nostrum tam obtusi pectoris, ut tali jacturâ lacrymam neget? sed tristem eventum melius velo obducere quam recentem dolorem nimis importunè movere.

His viris, his incrementis, his viribus datis, dissoluta ante ac divulsa, nec dum ad artem rationalem redacta, collecta est & adaucta medicina. suis sese tandem exuit sordibus, nec amplius conjecturâ, aut experimento vago, aut falsâ doctrinæ specie; sed naturæ

turæ observatione & rerum quâ licet perfectâ cognitione innixa, ad eum quo nunc videmus gloriæ apicem elata est. Inclaruerunt hi viri, alter ex alterius laboribus profectum fecit, artemque provexit suis, donec tandem ea nata est & stabilita, quâ nunc fruimur physiologia; cujus ad perfectionem paucissima certe desiderari videntur. Nec tam patrii oris degeneres nos sumus, & virtutum suarum excidui, ut quæ illi dederunt, iis nesciremus uti. Novistis omnes quæcunque illi docuerunt, & novistis salutis publicæ convertere; nec ullo alio tempore tantum valuit medicina; tantum potuerunt medicinæ professores. obtrectent, fremant, qui volunt, maligne & perperam judicantes, temporis acti laudatores ignari. designent, si possunt, quâ regione, quove sæculo, tam bene nota est & intellecta humani corporis fabrica, aut ubi, aut quando tam utili solidâque scientiâ de morbis judicatum est, aut tam potentia & tuta simul adhibita sunt ad eos profugandos medicamenta, & ad sanitatem tuendam adminicula. Si monstrum Empirica sua centum attollit capita, & adversus omne genus hominum per urbes grassatur; si fraude malâ perit populus, & primores populi pillulâ malefanâ, pulvere venenoso moriuntur; si inulti equitant empirici, quisque suum & cæde & strage populus iter. Non artis defectu hæc fiunt, non medicorum culpâ. ignarum vulgus plura quærit & majora quam fert ratio aut naturæ leges sinunt; miracula inhiat,

inhiat, adit miracula profectos ; & iisdem mendaciis millies repetitis vult decipi. alienis nemo, sed quisque malis suis nimis sero sapit, datis stultorum pœnis. Omnibus artem, quam non norunt, exercere licet : non solum chirurgus & pharmacopola ultra crepidam audent, sed futor, & sartor, & faber, & fullo, pollent omnes in arte medicâ & rempublicam capeffunt, & magno insipientis sæculi & damno & opprobrio, autoritas vestra, nescio quo maligno fidere, languescit. Quid restat ? Auditores dignissimi, anne his malis cedendum est, an contra fortius accingendum ? gerendus mos est, donec alter erit Caius, qui autoritate nutuque legum nefarios reprimat, aut Deus dabit finem ? Interea Vos vero, viri integerrimi, quicquid opis est vestræ afferetis, cavebitis ne leni indulgentiâ horum hominum nequitiae adspirare videamini, eorum congressus & consilia cane magis & angue vitabitis. cavebit unusquisque ne jungatur dextra, ne sit eodem sub trabe cum empirico & homicidâ. Castas sanctasque has ædes servabitis, arceantur profani, nec nisi ingenuo liberoque pateant fores. Collegii vestri sanctimoniae & dignitati eo studio atque ardore consulētis, quo quisque pudicitiae suae domus & familiae provideret. Sic estis virtute vestra, etiamsi indotatâ, involuti ; invidiâ, contumeliâ, inimicis injuriisque omnibus majores, tandem aliquando triumphaturi.

Index.

1. Dissertatio Juridica, de Patria Potestate, à Davide Antonio De Kanter. - - Lugd. Bat. 1719
2. Dissertatio Physilogico-mechanica De Catameniorum fluxu à Phil. De Lalour. Lugd. Bat. 1733
3. Disputatio Juridica de Jurejurando litis decisorio a Jacobo Ockerse Lugd. Bat. 1718
4. Disputatio Juridica in Legem Corneliam de Sicariis à Petro magge a Renesse. Trajecti 1718.
5. Oratio de Honoribus academicis, magno Doctrinae premio à Joh. Conrado Buckero Lugd. Bat. 1735.
6. Dissertatio Philologico Juridica, de maleficiis, mathematis et ceteris similibus à Lebr. Tollozan. Lugd. 1736
7. Dissertatio Inauguralis in Aphorismum Hippocratis: cum 28um à Barth. Herm. De Moor Lugd. 1736
8. Disputatio Juridica De Prescriptione longissimi temporis à Conr. Walkemier Trajecti. 1718
9. Jac. Wittichii Oratio De Trinitate, et Inutilitate Tormentorum, in questionibus reorum Lugd. B. 1736
10. Theses Physicae de Electricitate, à Lud. Necker. Gen. 1747
11. De Medicorum apud veteres Romanos degentium conditione Dissertatio à Longeri Middleton. Cantabr. 1726
12. Dissertatio de Diluvio à Pet. Picot Geneva 1768
13. P. Wesseli Oratio De Simplicitate prudenti in oratore sacro requisita. Leida 1739
14. Oratio Harveiana à Gul. Cadogan. Lond. 1764.

